

Mūsų kultūroje esama keturių pagrindinių bėgimo nuo nerimo kelių – nerimo racionalizavimas; jo neigimas; jo slopinimas kvaišalais bei galinčių jį sukelti minčių, jausmų, impulsų ir situacijų vengimas.

KAREN HORNEY

Tokiomis aplinkybėmis nebesi savimi, o sunku, kai nebesi savimi, dar sunkiau nei esi, kad ir ką apie tai sakyti. Nes kai esi savimi, žinai, ką veikti, kad juo mažiau būtum, o kai nebesi, tampi nesvarbu kuo, nėra ko slapstytis.

SAMUEL BECKETT

– A mėnen gerai ir čia. Kambarį sau turiu ir gana. Pensijų gaunu ir atiduodu. Da ir jums duodu, va... Buva ir sodas, turėjom, saka, nieko nebèr ten, bet kaip gali būt, kad nieko nebèr? Meluoja! Kas nors pãemè ir viskas. Ir Stasys turèjo trobã. Buvau gi da nuvažiavus... Pažiūrèk sriubã, ar nieko netrūksta? Ar mësã gera? Paimk šaukštų ir ragauk!

MOČIUTĖ

Pirmasis interviu

- Sakykite, kodėl rašote?
- Liūdna.
- Ar pralinksmėjate rašydama?
- Dažniau ne.
- Ką veikiate, kai nerašote?
- Skaitau.
- Ką skaitote?
- Tai šį, tai tą.
- Ar skaitote save?
- Priešokiais.
- Kada pradėjote tikėti savo rašytojo talentu?
- Nepradėjau.
- Kaip jaučiatės dabar, kai išėjo jūsų knyga?
- Kaip višta, padėjusi kiaušinį.
- Ar sekate knygos recenzijas?
- Kvailas klausimas.
- Dažnai esate lyginamas su rašytoju x, nors galima įžvelgti panašumų su rašytojais y ir z.
- Ir ką?
- Ar turite svajonių?
- Turiu tikslų.
- Ar daug tikitės iš gyvenimo?
- Nesitikiu.
- Ar atsisakytumėte Nobelio?
- Turbūt neatsisakyčiau.

- Turite blogų įpročių?
- Daugiau nei gerų.
- Ar jus kas nors erzina?
- Akimirka, kai baigiasi tualetinis popierius.
- Kuo labiausiai rūpinatės?
- Gardžiais pietumis.
- Ką mėgstate veikti laisvalaikiu?
- Lėtai lyginti marškinius skambant Steve'ui Reichui.
- Ką veikssite po 50 metų?
- Tą patį, ką ir dabar – ruošiuosi ramiai numirti.
- Kur norėtumėte būti palaidotas?
- Močiutės sode, po vyšnia.

Raktai

Atsikeliu, nusiprausiu, išsikepu blynų. Pusryčiaudamas svarstau, į kurią biblioteką šiandien eisiu. Atrašau kelis laiškus, pasitikrinu FB. Pažvelgiu pro langą. Persirengiu. Į krepšį susidedu kompiuterį, laidus, pelytę. Stoviu prieškambaryje, pasiruošęs. Ir staiga – nerandu raktų!

Pirmiausia patikrinu kišenes. Vienų kelnių, kitų, trečių, net tų, kurių seniai nemūvėjau, – nėra! Vakar? Vakar naktį buvau ketvirto aukšto balkone, o grįžti pro duris be raktų negalėjau. Tikrinu striukę, tada kompiuterio krepšį – nėra. Atidžiai nužvelgiu grindis, patikrinu už lovos, apžiūriu visus kambario kampus – taip pat nėra. Prisimenu, kad prieš prausiantis duše buvo nustatytas šaltas vanduo, nors šaltu įprastai nesiprausiu. Krūpteliu – gal kas buvo užėjęs? Ar kas nors galėjo užeiti, pasukti čiaupą ir paimti nuo stalo raktus man ramiai miegant?

Dabar jau verčiu patalynę, kuičiu pagalves. Gal būsiu numetęs čia per miegus? Ar aš daug spurdu, ar aktyviai gyvenu miegodamas? Niekada apie tai nemaščiau. O raktų kaip nėra, taip nėra. Galiausiai atsiduriu vonios kambarį, iškrečiu kosmetinę. Rankšluosčiai? Gal raktai džiūva tarp jų?

Praradęs viltį turiu įprotį griebtis knygų. Vartau, bet tarp puslapių – raktų nė ženklo! Suprakaitavęs nusimaunu megztinį, sulankstau ir padedu į lentyną spintoj. Prisėdęs ant lovos jaučiu, kaip kūną palengva apgaubia nuovargis. Svarstau, į kurią biblioteką šiandien neisiu. Ir tada išgirstu, kaip kažkas atrakina duris.

Tomo sindromas

– Tu pernelyg nepasitiki savim, – ištarė prie Tomo prisigretinusi nepažįstamoji. Jis nesutriko, ji neatlyžo.

– Na žiūrėk, net galvą nulenkęs, kūprinies, visai nepanašus į žmogų.

– Toks jau aš... – pasakė Tomas, nors norėjo pasakyti, kad, netgi nepasitikėdamas savimi, yra bent jau nenuobodus tipas.

– Koks toks?.. Atrodai tiesiog jooooks!

Tikslas

– Klausyk, koks tavo gyvenimo tikslas? – barų lankytojų dažnai klausia Tomas. Ypač kai nežino, kaip pratęsti pokalbį. Dažniau nežino.

– Na, sakyčiau, pinigai.

Girdėjot? Žmogaus gyvenimo tikslas – pinigai.

– Pinigai, pinigai, pinigaiiii!!! Ponai, apmėtykim ją pi–ni–gais!!! – ėmė šūkauti ir lakstyti aplink šokėjus Tomas. Apsauginis išvedė jį pro duris ir patarė verčiau negrįžti.